

Adını Unutan Kadın 6

– KOCAMANOĞLU · 03 Ekim 2025

...

O iki kelimedede geleceğe dair küçük bir ışık arayışı hem kırılğanlık hem de içten bir umut vardı...

Lena başını hafifçe sallayarak, “Tak, razem przetrwamy” – “Evet, birlikte atlatacağız” – diye cevap verdi, sessizce yanına oturdu. Lena, kadının gözlerine bakarak yumuşak bir sesle sordu. “Bugün nasılsın?” Vedia, derin bir nefes aldı, omuzlarını hafifçe indirdi ve gözlerini hastane penceresinin dışında yağın yağmura çevirdi.

“Yorgun... ama direniyorum,” diye fısıldadı. “Her gün bir adım daha...”

Lena başını onaylar gibi hafifçe salladı, yanında sessizce otururken, Vedia'nın içinde süren o sessiz mücadeleyi hissetti.

“Nazlanacak kimse olmayınca, anlatamadıklarını yüreğine hapsedersin,” dedi Vedia, sesinde hafif bir kırılğanlık vardı. “Ağırılığı yüzüne yansır, acılar gözlerinden akar, ama halini soran olursa...” Bir an durdu, gözleri doldu, sonra zor da olsa devam etti. “İyiyim,’ dersin. Çünkü gerçeği söylemek, daha fazla kırılmak demektir. İnsan, bazen kendine bile yalan söylemeyi öğrenir.”

Lena sessizce onu dinledi, o sessizlik içinde, iki farklı dilden çıkan ama aynı acıyı taşıyan kelimeler birbirine karıştı. Vedia'nın gözlerindeki o derin yalnızlığı görmek, Lena'nın kalbini sıkıyordu. Burada, bu yabancı ülkede, Vedia sadece bedenini değil ruhunu da tedavi etmeye çalışıyordu. Kalbinin gözleri, vücudunun gözlerinden daha iyi görsün diye direnç gösteriyordu.

Oda, floresan ışıkların soğuk beyazlığıyla aydınlanıyordu.

Doktor elindeki dosyaya bakarken, yüzündeki ifade ciddiye; neşeli ya da rahatlatıcı bir tavır yoktu.

Hemşire Lena, Vedia'nın gözlerine baktı; orada zaten yılların yorgunluğunun, hastalığın ağırlığının izleri vardı.

Doktor derin bir nefes aldı, ağır ağır konuştu.

“Vedia Hanım, tahlil sonuçlarınız geldi. Maalesef göğüs kanseri teşhisi kondu.”

O kelimeler odaya düştü, zamana yayılmış bir sessizlikle yankılandı. Vedia'nın kalbi bir an duracakmış gibi oldu. Gözleri doldu, nefesi kesildi, ama sesi çıkmadı. Sözcükler yumuşak bir sesle söylendi, ama her biri kurşun gibiydi. Bir odada söylendi bu cümle; duvarları beyaz, camları içeri değil dışarı bakan bir odada. Ama Vedia'nın içindeki oda karardı o an. İçinde kopan fırtınayı dindirmek mümkün değildi.

Bu, bağırın bir fırtına değildi.

Sessizdi.

Ama her şeyi savuruyordu.

Zihninde ilk yankılanan şey, bir inkâr oldu.

“Hayır.” Sadece bir kelimedden oluşan bir sessizlik. Ama o sessizlik içinde kaç çığlık barındırıyordu, kimse bilemezdi. Fırtına, önce anıların raflarını devirdi. Göğsüne ilk iğne gibi batan ağrı, oğlunun doğum gününde hissettiği yorgunluk, banyoda hızlıca geçirilen bir meme muayenesi... Hepsî şimdi fırtınanın içinde uçuşuyordu. Bedeni oradaydı ama bilinci çoktan geçmişle gelecek arasında, arası kapatılması çok zor bir çatlağa düşmüştü.

“Ne kadar zamanım var?”

Bu cümle dudaklarına bile gelmeden, beyninde bin defa dönmüştü.

Doktorun sesi hâlâ duyuluyordu uzaktan, ama kelimeler artık anlamını yitirmişti.

...

Devamı Var

...

Ga-310725